

Henrik semkl čelist a roztržitě si hrál se svými značkovými náramkovými hodinkami. „Myslím, že v dnešní ekonomicky náročné době je přinejmenším krátkozraké, pokud některá řecká vesnice tvrdošijně lpí na starých dobrých časech. Nepřipadalo mi, že by Taxos z pocitu nostalgie nebo prodeje oliv a ryb kdoví jak vzkvétal.“

Rozum mi říkal, že Henrik má pravdu, jenže při pouhém pomyslení na invazi davů opilých turistů se ve mně všechno vzbouřilo. Honem jsem se vzpamatovala. „Stejně je škoda, že musíš pracovat na té veledůležité smlouvě a nemůžeš odjet se mnou.“ Odkašlala jsem si. Po pravdě se mi ulevilo jako zmrzlině ve stínu, že mi do odjezdu zbývá už jen sedm dní. Vzhledem k hrozící nabídce k sňatku potřebuju dospět k rozhodnutí, aniž mě budou rozptylovat ty jeho svůdné, břidlicově šedé oči. Jen by mi připomínaly, co jsem k němu cítila, když jsme spolu začali chodit.

V očích mě znovu zaštípany slzy, když jsem pomyslela na Taxos s tyrkysovým mořem a bílým pískem, zápasící o přežití... Na svou vysněnou odpolední čajovnu, kde bych hostila místní, tančila do noci a vstávala za zpěvu ptáků. Na to, jak jsme pro ni s Nikem vymýšleli praštěné názvy: „Koláčky, sladké koláčky“; „Čajové koláčky, hola hou!“; „Kafe, koblihy, koláčky“; „Sendviče už nikdy více“. Nakonec jsem se nadchla pro „Pippinu kredenc“. Ubohost, ohrnul Niko nos a já mu za to plácla na záda štědrou hrst rozpáleného písku.

Přitiskla jsem se k Henrikovi. Byla jsem zvědavá, jestli mi v Řecku bude chybět. Chce děti, ale ne dřív než ve třiceti, a stejně jako moji rodiče je přesvědčený, že pro ratolesti manželů ve vedoucích pracovních pozicích je internátní škola to nejlepší řešení. Rušná

rodinná atmosféra Georgiosovy a Sophiiny taverny by mu ani trochu nevyhovovala.

„Když už je řeč o Taxosu a mém překvapení...“ Henrik se narovnal a otočil se ke mně.

Proboha! V uších mi opět zazněla Gretina slova. Chystá se mě její syn požádat o ruku a vzít na líbánky do Řecka? Protože mě určitě nechce překvapit bonboniérou, ani extravagantní kyticí. Není kavalírský, romantický typ a podobné dary považuje za vyhozené peníze. A to je dobře, nebo ne? Jsem úspěšná, nezávislá žena, ne princezna z disneyovek – ale kdyby přece, byla bych Sněhurka, která má ráda les a jeho zvířecí obyvatele. A ne že bych o tom někdy uvažovala, ehm, ehm... Rytíři v zářivé zbroji a samo sebou i princezny patří do románů. A Henrik vždycky oceňoval moje praktické názory. Květiny mi nosí jen výjimečně – prý jsem příliš inteligentní, než abych podporovala takové „ptákoviny“. Ani jeden z nás nechápe, proč mám takovou slabost pro romantické příběhy...

„Ach, to už je tolik hodin?“ vyhrkla jsem ve snaze o bleskový únik. Poposedla jsem si na kraj pohovky. „Promiň, ale musím běžet. Dočista jsem zapoměla, že mám zumbu a –“

„Tak moment! Brzdi, Pippo. Cvičení snad dvě minuty počká.“

Zatraceně. Z toho se nevyvlíknu. A jako by se děsila zásnubního prstýnku, moje levačka se sevřela v pěst.

„Abys věděla, díky tvým rodičům a mému šéfovi tě čeká báječná dovolená.“

Pocit stísněnosti mě zaplavil stejně jako podvečerní příliv taxoskou pláž.

„Jako poděkování za vyřešení problémů kolem zaplaveného domu trvali tvoji rodiče na tom, abychom v létě měli jejich vilu jenom pro sebe. Oni prý pojedou